

stemmelserne for selvejende Kirkers Bestyrelse, og dertil sigter Ændringsforslaget under Nr. 18.

Ændringsforslag Nr. 19, stillet af et Mindretal, skal jeg ikke udtale mig om ved denne Lejlighed, men skal hermed anbefale, at man stemmer for de af Fler-tallet og af hele Udvalget stillede Æn-dringsforslag.

Moltesen: Som man vil se, har Ud-valget stillet adskillige Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, saa man kan kun være glad over, at Lovforslaget ikke gik til anden Behandling uden Ud-valg, saaledes som den højtærede Kultus-minister og hans Partis Ordfører ønskede det. Det ejendommelige er, at det Parti, som ikke ønskede Nedsættelse af Udvalg, har været det mest ivrige til at foreslaa Ændringer i den Retning, som den højt-ærede Kultusminister anbefalede. Men de Ændringsforslag, hele Udvalget har stil-let, er alligevel ret betydningsfulde. Nød-vendigt er naturligvis Ændringsforslaget un-der Nr. 15, idet der i Landstingets Affat-telse af Lovforslaget i § 14 var to mod hinanden stridende Bestemmelser om samme Forhold. Det vilde have set forskrække-ligt ud, om dette var blevet staaende i Loven. Af afgørende Betydning er det Ændringsforslag under Nr. 17, som det har været nødvendigt at stille til § 19, nemlig om Kirkefondskirkerne. Det var en stor Urimelighed, om Kommunalbesty-relserne skulde have noget med dem at gøre. Retsforholdet for Kirkefondskir-kerne Vedkommende er for Tiden det samme som det, der oprindeligt gjaldt Sognekirkerne. Sognekirkerne er til at begynde med Sognemenighedernes Ejend-om, og det Forhold, mener jeg, bør fast-holdes, og det er for øvrigt fastholdt un-der de Forhandlinger, der siden 1902 har været førte med Hensyn til Lovgivning om Kirkers Bestyrelse.

I 1902 vedtog Folketinget et Lovfor-slag, som blev grundlæggende for det kirkelige Udvalgs Forslag, som atter blev grundlæggende for det Lovforslag, der blev vedtaget her i Folketinget i Fjor, og som har nedfældet sig i det ministerielle Cirkulære af 1908 og i Menighedsraads-loven af 1912, nemlig at det er Menig-hedsraadene, der er Kirkernes Bestyrelse. Menighedsraadsloven blev vedtaget en-stemmigt her i Tinget, og jeg kan ikke tænke mig at kunne gaa med til og tror heller ikke, at mit Parti vilde kunne gaa med til at afsvække Loven, efterhaanden

tage Kraften fra den, hvad vi vilde gøre, hvis vi fulgte det Flertal, som har stillet Ændringsforslagene under Nr. 1—4. Det er et gammelt Stridsspørgsmaal mellem de Radikale og Socialdemokraterne paa den ene Side og Venstre paa den anden Side, som her giver sig Udslag, og det har ikke forbavset mig, at de, der udgør Flertallet her i Tinget, nu har villet gen-nemføre deres Opfattelse, men det vilde være urimeligt, om vi skulde gaa med hertil, det vilde være det samme som at sige, at der ikke har været Mening i det Standpunkt, vi med hele Folketingets Til-slutning har fastholdt lige fra 1902 til 1908. Det blev først ændret, den Gang Menighedsraadsloven faldt, og den radi-kale Regering bestemte, at Kommunalbestyrelserne skulde have Kirker-nes Bestyrelse under sig. Venstre har altsaa holdt sammen om dette Standpunkt. Vi har kunnet gaa med til Landstingets Affattelse, som gaar videre end det, Folke-tingets Flertal vilde gaa med til i Fjor, men heller ikke videre, og jeg kan ikke tænke mig, at det vilde fremme Lovfor-slagets Gang i det andet Ting at foretage denne Ændring i Landstingets Affattelse, en Ændring, som for øvrigt i Praksis ikke vilde betyde saa meget, men som er vigtig for Principperne Skyld. Da den højtærede Kul-tusminister erklærede i Landstinget, at han kunde gaa med til Landstingets Af-fattelse, tror jeg, det havde været klogere af Hensyn til Udsigterne for Lovforslagets Ophøjelse til Lov, om man var blevet staaende ved den.

Der er Forskel paa Landsbykirkers og Købstadkirkers Stilling, og der kunde maaske have været Grund til at lovgive forskelligt for de to Slags Kirker, men det bedste er naturligvis at faa dem ind under en ensartet Lovgivning. Som det høje Ting vil vide, er Forholdene meget for-skellige for de to Slags Kirker, idet Køb-stæderne jo kom frem her i Landet, efter at Sogneinddelingen var blevet til. Der er egentlig ingen Sognekirker i vore Køb-stæder, Købstadkirkerne var Gildekirker og gejstlige Stiftelseskirker og Klosterkir-ker, og da Staten paa Reformationstiden inddrog Bispegodset, Klostergodset og de gejstlige Stiftelsers Gods, inddrog den og-saa Købstadkirkerne som Statsejendom. Den gav Bygningerne igen til Borgerne, men beholdt rigtignok Bygningernes Ejen-dele. Derimod har Staten paa Reforma-tionstiden ikke paa den Maade foregrebet sig paa Landsbykirkernes, Sognekirkernes. Derfor er deres Retsforhold et andet. Men